

[Jørgen Jensen.]

målet: hvem er det, der har dikteret arbejderne på Berlingske Tidende de arbejdsforhold, de arbejder under i dag? Situationen på det grafiske område, som stærkest kommer til udtryk i konflikten på Berlingske Tidende, er følgevirkninger af de politiske overgreb, der er foretaget herinde i folketinget.

Dette at ville, som hr. Erling Olsen sagde, det betød overenskomstloven i 1975. Dette at ville, det betød septemberforlig, augustforlig og senest her i marts det pres, som blev lagt fra regeringens side for at sikre det mæglingforslag på bordet, som nu ligger der. Kravet om frie overenskomstforhandlinger er ikke alene et krav om at have bestemmelsesret over den direkte løn for den arbejdskraft, man vil sælge, det gælder også retten til at tilkæmpe sig indflydelse på tilrettelægning og fordeling af arbejdet. Det tror jeg også fru Grethe Philip skulle erindre sig, når hun siger, man meget stærkt henstiller til arbejdsmarkedets parter at vise mådehold.

Ja men hvordan er det egentlig, vi herinde har lovgivet over for arbejderklassen? Den tekniske udvikling og produktionsdelingen øger modsætningerne mellem arbejdere og arbejdsgivere, og skal de videnskabelige og tekniske fremskridt, der kommer, ikke alene betyde, at den øgede produktivitet afsætter sig i større profitter og arbejdsløshed for arbejderne, ja, så er det også nødvendigt, at fagbevægelsen får mulighed for at tilkæmpe sig indflydelse. Det er nødvendigt, at arbejderne får indflydelse både på deres egen arbejdssituation og på fordeling og tilrettelægning af arbejdet. Indgrebet i marts 1975 og de senere indgreb, jeg har nævnt, har forhindret en forhandlingsløsning af de problemer, som ligger ude på arbejdspladserne.

Derfor er det ikke alle, der har solskin i vente, som der blev sagt. Arbejdsløsheden er ikke faldende, men stigende. Og de arbejdsløse finder ikke, at det går udmærket, og at man har løst problemerne. Prisstigningerne, husleje-forhøjelserne og afgifterne vil også betyde, at de kampe, som man nu ser, og som vi så sidste efterår, vil udvikle sig yderligere i den kommende tid; det er simpelt hen en nødvendighed.

Når nogle i dag taler om indgreb fra pressens minister over for det, der sker på Berlingske Tidende, så er der vel egentlig det rig-

tige i det, at statsministeren er den uden for Det Berlingske Hus, som har det største ansvar for det, som er sket her, derved at han har sat sin underskrift på overenskomstloven i 1975 og på senere indgreb. Man skal erindre sig, at de grafiske arbejdere sagde nej til det mæglingforslag, der lå i 1973, fordi man ikke havde fået løst sine problemer. Man skal også erindre sig, at de grafiske arbejdere vendte sig mod den lov, som vi gennemførte i 1975. Den konflikt, som er på Det Berlingske Hus, skal og kan ikke løses ved nye overgreb eller indgreb. Vejen frem er frihed til de grafiske arbejdere til at forhandle overenskomster og aftaler på en sådan måde, at de kan godtages af de grafiske arbejder. Deres krav har hele tiden været overholdelse af hidtidige aftaler og garanti mod masseafskedigelser.

De politikere, der i den senere tid har været så ivrige efter at forsvare menneskerettigheder og frihedsbegreber i lande med et socialistisk økonomisk system, hvorledes er deres interesse egentlig for de arbejdsløses stilling herhjemme og deres forhold til menneskerettighederne? Hvordan er deres stilling til de overgreb, som finder sted over for frihedsrettigheder ved arbejdsretten? Dommen over Grafia, det grafiske fagblad, var et direkte angreb på pressefriheden, og retten til at deltage i den politiske debat søgte man samtidig at knægte – ikke ved at rejse sag mod en redaktør, som var ansvarlig, men ved at søge at fjerne det økonomiske grundlag for dette fagblad.

Eller tag fagforeninger, der bliver dømt, fordi de ikke forhindrer, at medlemmerne får sandheden at vide om, hvad der sker i det arbejdsretlige system. Som man siger i præmisserne: nok var det facts, der kom frem, men de kunne virke ophidsende i den givne situation.

Eller tag den demokratiske proces, man siger foregår i dag ved afstemningen om det mæglingforslag, som arbejdsministeren frempressede ved møder med arbejdsmarkedets parter. Radio, fjernsyn og presse lyver groft om det, der er i mæglingforslaget, og de lyver groft for at få arbejderne til at stemme ja. Det er jo ikke rigtigt, at der er lønforhøjelse til alle. Det er heller ikke rigtigt, som der blev sagt, at garantilønnen på 29 kr. betyder, at man virkelig har gennemført et mæglingforslag, som har socialt sigte, og som også er udtryk for solidaritet. Den statistik, som allerede er omtalt fra Arbejdsgiverforeningen, viser ty-